

Að lifa af týnda ást.

Tónlistin ómaði í eyrunum á mér,
Flöskurnar voru tómar, orðnar allar sér.
Danssporin voru stigin þétt við vanga.
Sólin var hnigin, langaði ekki að hanga.

Og ástin efldist þar en blekkti bæði tvö.
Og ástin efldist þar en dó svo út um sjö.

Tómið sló á trommurnar í höfðinu á mér,
Rúmið eins og sviðin jörð, en kalt var orðið hér.
Maginn ruggaði og sviminn steig þétt við kinn,
En ég gat aldrei orðið draumaprinsinn þinn.

Og ástin efldist þar en blekkti bæði tvö.
Og ástin efldist þar en dó svo út um sjö.

Síðan heyrðist ekki meir en sólin kom í maí.
Síðan heyrðist ekki meir en sólin kom í maí.

Og ástin efldist þar en blekkti bæði tvö.
Og ástin efldist þar en dó svo út um sjö.